

FÁK

1

Ha véred forró lüktetése
Már csillapul, s kihűlt a vágy,
Lassan kijózanulsz, megértve
A csöndes férfikor szavát.

Ha elsirattad ifjuságod,
Fű és lomb tejtestvére vagy,
Mint egy tükörben, újra látod
A természetben arcodat.

S kortársként szólítván a roppant,
Félszázados fatörzseket,
Magad ne eldalolt dalokban,
Makacs növésükben keresd!

Önnön súlyától majd leroskad
A sok fa, mégis egyre nő,
Kérgükre újabb réteget rak
Új s új tavasszal az idő.

S erejüket megsokszorozva
Nyúlnak ki törzsükből a zöld
Ágak, közös terhük megosztva,
Mit ád az áldott anyaföld.

Mért búsulsz májusban, csodálva
Gigászi fák sudár, merész
Lombját, virágait, belátva:
Szíved gazdája már az ész?

Talán azért, mert énekedben
A véred megkötött, akár
Termő türelmű rengetegben
Hús csermely, égő napsugár?

Szelek nomádszállásai,
Országai madárnyomornak,
Magasba lökve ágaik,
Vak éjükből a fák kinyúlnak.

Karcsúak, mint a hadfiak
(Mi másnak láthatnánk mi őket?),
A felhőkig magaslanak,
Egekkel egyesítve földet.

Válluknak még a tél előtt
Lefoszlik aranyos palástja,
Pihenjen a vadon, s erőt
Gyűjtsön, míg fogva tartja álma.

S a levelek a hó alatt
Heverjenek csak, majd e rozsdás
Pajzsok, vérték alól fakad
Az éltető tavaszi forrás.

És mindent nedvesség telít,
Kéreg alól, sötét sebekből
Új sarjak bíbor szarvait
Böki a légbe szét az erdő.

És már a ritkás lombú fák,
A langyos föld sarában állva,
A tiszta kékség sugarát
Fürkészik, hajnalig se várva.

– Akárha hegylakók hada,
Sok díszes, ódon fegyverével,
Jött volna el a földanya
Tavaszköszöntő ünnepére.

És mint kobozhúr, víg dala
Felzeng az erdei madárnak,
S kezükben kendőt tartva a
Szép lányok már a táncba várnak.

Rokon az ember és a lomb,
Bennünket is örök makacsság
Taszít a mennyei magasság
Felé, akárcsak a vadont.